

De liefde, de dood en de rouw

THEATER *Alcestis goat song* door De Roovers. Tekst: Ted Hughes naar Euripides. Gezien: 25/1 in Haarlem; 31/1 t/m 2/2 in Brakke Grond.

Het Vlaamse gezelschap De Roovers wordt nog steeds geassocieerd met Maatschappij Discordia, waar ze ooit bij in de leer zijn geweest. Inderdaad doet hun collectieve manier van werken en hun speelstijl aan het gezelschap denken. Zo spelen ze vooral klassiekers, komt er geen regisseur aan te pas en is de grens tussen acteur en personage soms moeilijk te trekken.

Maar De Roovers heeft zich ontwikkeld: vooral de vormgeving is belangrijk geworden. Hun decors hebben soms de kracht en schoonheid van een autonoom kunstwerk.

Dat geldt ook voor hun nieuwste voorstelling, *Alcestis*, een bewerking van Euripides' toneelstuk door de Engelse dichter Ted Hughes. In het midden van de speelvlak ligt een vierkant, waarboven een glasplaat hangt. Dit glinsterende vlak (ontwerp: Stef Stessel) is het domein van koning Admetos, die zijn dood kan uitstellen als iemand anders zijn plaats in de onderwereld wil innemen. De enige die daartoe bereid is, is zijn echtgenote Alkestis. Voor ze sterft, gaat ze op de glasplaat liggen en trekt met verf een lijn om haar lichaam. Vervolgens wordt de plaat opgetakeld, en is op de grond een schaduw van haar silhouet zichtbaar. Het is een van de prachtige, smaakvolle vormgevingsideeën die mét de kostuums (van Valentine Kempynck) en de muziek perfect in lijn zijn met de rest van de voorstelling.

Alcestis heeft een prachtig thema: wie is bereid om zich voor je op te offeren. En moet je er blij mee zijn als je zelf blijft leven, maar je geliefde is gestorven?

Hughes verwerkte in zijn vertaling ook zijn gevoelens over de dood van zijn echtgenote, dichteres Sylvia Plath. Dat leidt tot mooie bespiegelingen over de noodzakelijkheid van de dood, de rouw en het noodlot, waarmee Hughes zichzelf troostende woorden toespreekt.

Tegelijkertijd blijft *Alcestis* een merkwaardige tragedie waarin Herakles uiteindelijk een deus ex machina-achtige rol speelt. Luc Nuyens speelt deze halfgod nogal overdreven, en valt daarbij uit de toon in deze introspectieve, esthetische voorstelling.

PIETER BOTS